

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **V. M.**, zast. JUDr. Karlem Seidlem, advokátem, se sídlem Jiráskova 2, Karlovy Vary, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2017, č. j. KRPA-120641-41/ČJ-2017-000022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2017, č. j. 2 A 55/2017 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Karlu Seidlovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 9 302,15 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 28. 4. 2017, č. j. KRPA-120641-41/ČJ-2017-000022, byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění o 30 dnů.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 5. 2017, č. j. 2 A 55/2017 – 18, zamítl.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Namítl konkrétně, že pro stěžovatelovo zajištění nebyly splněny podmínky, neboť žalovaná neměla v době zajištění k dispozici žádné vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel proto považuje rozhodnutí o jeho zajištění a rovněž i přezkoumávané rozhodnutí žalované, kterým doba jeho zajištění prodloužena, za nezákonné.

[4] Stěžovatel následně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Azs 20/2016. V kontextu závěrů vyslovených v uvedeném rozsudku se domnívá, že městský soud nedostatečným způsobem vyhodnotil jeho poměry, zejména rodinné zázemí v České republice a zcela nepřiměřeně přihlédl k „projevům značné neúcty stěžovatele k nařízeným povinnostem a systematickému vyhýbání se plnění povinností“, což je závěr, který dle jeho názoru neodpovídá zjištěným skutečnostem.

[5] Stěžovatel dále připomenul závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 79/2010 (resp. závěry plynoucí z rozsudku ve věci sp. zn. 8 Azs 46/2016), související s povinností zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění v řízení o zajištění cizince (resp. v řízení o prodloužení doby jeho zajištění). Stěžovatel v této souvislosti žalované a stejně tak i městskému soudu vytkl, že se danou otázkou nezabývaly a předmětnou úvahu nevtělily do odůvodnění svého rozhodnutí. Městský soud nepostupoval správně ani potud, argumentoval-li, že osobní poměry stěžovatele byly zkoumány v řízení o udělení mezinárodní ochrany, resp. v řízení o správním vyhoštění; osobní poměry měly být totiž posouvány rovněž v projednávané věci, a pokud tomu tak nebylo, nemůže přezkoumávané rozhodnutí odpovídat skutečnému stavu věci.

[6] V závěru kasační stížnosti stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že se městský soud nezabýval žalobními námitkami spočívajícími v porušení základních zásad správního řízení obsažených v § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a dále zásady přiměřenosti obsažené v § 174a zákona o pobytu cizinců. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, resp. aby spolu s napadeným rozsudkem zrušil i přezkoumávané rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

[7] Žalovaná se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřila.

[8] Nejvyšší správní soud nejdříve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s.

ř. s.), je přípustná (§ 102 věta druhá a § 104 s. ř. s. *a contrario*) a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Jelikož Nejvyššímu správnímu soudu byla v průběhu řízení o kasační stížnosti sdělena informace, že stěžovatel byl dne 25. 7. 2017 propuštěn ze zajištění, bylo nutné vypořádat se nejdříve s otázkou, zda tato skutečnost nemůže být důvodem pro zastavení předmětného řízení. Podle nyní účinného znění § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců (tzn. znění účinného od 15. 8. 2017) totiž platí, že v případě ukončení zajištění cizince před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. Poslední věta citovaného ustanovení pak stanoví, že uvedené pravidlo se uplatní obdobně též pro řízení o kasační stížnosti. Judikatura Nejvyššího správního soudu nicméně dovodila, že pravidlo obsažené v nyní účinném znění § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců se vztahuje toliko na řízení o kasační stížnosti zahájená po 15. 8. 2017 (blíže viz rozsudek ze dne 24. 8. 2017, č. j. 2 Azs 229/2017 – 41; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jelikož řízení o kasační stížnosti bylo v projednávané věci zahájeno již dne 30. 6. 2017, předmětné pravidlo se zde nepoužije. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti.

[10] Při přezkoumání napadeného rozsudku postupoval zdejší soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s., dle něhož je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

[11] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[p]*olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*“

[12] Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „[p]*olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“

[13] Již ze samotného znění § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění není podmínkou existence předcházejícího vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž postačí, bylo-li cizinci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění. Nelze proto považovat za důvodnou námitku stěžovatele, spočívající v nezákonnosti rozhodnutí o zajištění stěžovatele (a potažmo i přezkoumávaného rozhodnutí, kterým byla doba jeho zajištění prodloužena) z důvodu, že žalovaná neměla v době stěžovatelova zajištění k dispozici vykonatelné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění.

[14] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS (na něž odkázal i stěžovatel), rozšířený senát zdejšího soudu konstatoval, že správní orgán má povinnost zabývat se již v řízení o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Taková úvaha správního orgánu je dle rozšířeného senátu nezbytná například tehdy, pokud budou správnímu orgánu již při rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života.

[15] Ačkoliv existence reálné možnosti vyhostit cizince představuje jednu z podmínek jeho zajištění, je třeba mít na zřeteli, že smyslem rozhodnutí o zajištění není konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro jeho pozdější realizaci. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda vyhoštění bude alespoň potenciálně možné, jsou-li mu překážky vycestování v době rozhodování o zajištění cizince známy nebo vyšly-li najevo. V řízení o zajištění cizince proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti. Tyto závěry se vztahují také na řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016 – 43, či stěžovatelem citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Azs 46/2016 – 24).

[16] V nyní projednávané věci ze správního spisu plyne, že stěžovatel naposledy do České republiky přicestoval v roce 2007 za prací. Až do října 2009 zde měl povolen dlouhodobý pobyt. Dne 14. 4. 2010 bylo řízení o jeho žádosti o prodloužení pobytového oprávnění zastaveno. Později mu bylo rozhodnutím ze dne 18. 5. 2011 a znovu rozhodnutím ze dne 11. 5. 2012 uloženo správní vyhoštění. Dne 17. 2. 2014 byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, ale toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2014, č. j. 1 A 10/2014 – 32. Stěžovatel v minulosti taktéž dvakrát neúspěšně požádal o udělení mezinárodní ochrany, jeho druhá žádost byla podána dne 25. 2. 2014 a pravomocně zamítnuta dne 30. 5. 2014. Platnost jeho posledního výjezdního příkazu uplynula dne 28. 6. 2014. Ode dne 29. 6. 2014 až do dne 2. 4. 2017, kdy byl zadržen policejní hlídkou, pobýval na území České republiky neoprávněně.

[17] Z rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele ze dnů 18. 5. 2011 a 11. 5. 2012, která jsou založena ve správním spise, se podává, že stěžovatel měl na území České republiky přítelkyni ukrajinské státní příslušnosti, která disponovala vízem za účelem strpění pobytu. S ní má dvě nezletilé dcery narozené v letech X a X. Starší z dcer byla žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2016, jež je rovněž součástí správního spisu, bylo zamítnuto odvolání stěžovatelovy přítelkyně proti rozhodnutí, jímž jí byla uložena povinnost opustit území České republiky [podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců].

[18] Dle úředního záznamu založeného ve správním spise oznámila dne 2. 4. 2017 stěžovatelova přítelkyně, že se v jejím bytě nachází opilý stěžovatel, ačkoliv nemá oprávnění tam přebývat. Policejní hlídka na místě zjistila, že stěžovatel je cizincem bez oprávnění k pobytu na území České republiky, a proto jej zajistila podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Dne 3. 4. 2017 stěžovatel v řízení ve věci správního vyhoštění mimo jiné vypověděl, že má na území České republiky dvě dcery a bývalou přítelkyni, která mu neumožňuje volný vstup do svého bytu, kde s dcerami žije (pouze na její zavolání). O tom, že jeho bývalá přítelkyně i jeho dcery jsou povinny opustit území České republiky, nevěděl. Dále uvedl, že jiné rodinné příslušníky v České republice nemá, přespává u kamarádů, v lese nebo na stavbách, kde si vydělává jako dělník. Se svou přítelkyní nevede rodinný život, předchozího dne u ní byl, neboť se opil. Pohádali se a ona na něj zavolala policii. Je pro ni jen *„dojnou krávou“*, říká mu, aby chodil do práce a vydělával peníze. Stěžovatel také sdělil, že v České republice nemá žádný majetek, na území České republiky se nemusí o nikoho starat a nikdo na něm není finančně závislý, ani zde není osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost. Chtěl by zde ještě nějakou dobu zůstat kvůli práci. Žádná překážka, která by mu znemožňovala vycestovat na Ukrajinu, mu známa není, avšak přeje si, aby jej navštěvovaly jeho děti. Návrat na Ukrajinu pro něj představuje katastrofu, protože přijde o možnost vydělat si nějaké peníze. Dodal, že musí vycestovat, pokud jsou jeho přítelkyně i dcery v České republice neoprávněně. Vychovávat a financovat je může na Ukrajině.

[19] Shora shrnuté skutečnosti je třeba hodnotit v kontextu rozhodování o prodloužení doby trvání stěžovatelova zajištění za účelem jeho vyhoštění, v rámci něhož je třeba posoudit potencialitu tohoto vyhoštění. Za takových okolností nemohla zjištění, která byla ve věci učiněna, vyvolat u žalované jakékoli pochybnosti, že by případné správní vyhoštění mohlo nepřiměřeně zasáhnout do soukromého nebo rodinného života stěžovatele. Z jednání stěžovatelovy (ať už bývalé či současné) přítelkyně i ze stěžovatelovy výpovědi shodně plyne, že stěžovatel nesdílí s ní a dcerami společnou domácnost. O nedostatečné intenzitě vztahu s (bývalou) přítelkyní svědčí - kromě toho, že stěžovatel nemá vlastní přístup do jejich bytu a faktu, že hádka přerostla v incident řešený policií - také to, že stěžovatel nebyl obeznámen s tak zásadní skutečností, jako je rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky, jehož adresátkami byly jak (bývalá) přítelkyně stěžovatele, tak i obě jeho dcery. Skutečnost, že stěžovatelova (bývalá) přítelkyně i jeho dcery jsou povinny vycestovat z České republiky, neboť nedisponují žádným pobytovým oprávněním, pak důvodně mohla vést žalovanou k závěru, že stěžovatelův soukromý a rodinný život nebude v důsledku správního vyhoštění příliš dotčen, neboť jej bude moci realizovat na Ukrajině, a to přinejmenším s oběma dcerami. Za těchto okolností nelze žalované vyčítat, že vztah stěžovatele k jeho dcerám a přítelkyni

nepokládala za překážku správního vyhoštění a že se při rozhodování o prodloužení doby trvání jeho zajištění nepřiměřeností zásahu správního vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života nezabývala důkladněji. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince, kde je rozhodnutí zároveň prvním úkonem (viz § 124 odst. 3 věta čtvrtá zákona o pobytu cizinců), není prostor pro rozsáhlé dokazování. Městský soud pak skutečnosti související se soukromým a rodinným životem stěžovatele hodnotil odpovídajícím způsobem na str. 3 napadeného rozsudku.

[20] Žalovaná přitom nezkoumala otázku možnosti realizace stěžovatelova vyhoštění pouze ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, nýbrž ji posuzovala komplexně. Odkázat lze v této souvislosti zejména na poslední odst. na str. 10 a první odst. Na str. 11 přezkoumávaného rozhodnutí. Byť jsou úvahy zde vyjádřené poměrně stručné, je z nich patrné, že žalovaná zohlednila kromě jiného zdravotní stav stěžovatele. Konstatovala také, že v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabraňovala stěžovatele z území členských států Evropské unie vyhostit. Poukázala dále na shromážděné materiály, které si opatřila z úřední moci. V této souvislosti se pak jeví vhodné poznamenat, že součástí správního spisu je i závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 3. 4. 2017. Ačkoliv byl tento podklad vyhotoven primárně pro řízení o správním vyhoštění stěžovatele, je zřejmé, že toto řízení je s řízením o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění (resp. o prodloužení doby jeho trvání) do značné míry provázáno. Předmětem obou těchto řízení je mimo jiné posouzení stejné otázky – potenciality realizace správního vyhoštění cizince. Žalované tudíž nelze vytýkat, přihlédla-li při svém rozhodování k podkladu, který byl opatřen v rámci řízení o správním vyhoštění stěžovatele (to platí tím spíše za situace, když v řízení o správním vyhoštění jsou správní orgány povinny hodnotit otázku možnosti vycestování cizince podstatně podrobněji). Nutno rovněž dodat, že s tímto podkladem byl seznámen i samotný stěžovatel (viz č. l. 19 správního spisu).

[21] Namítá-li stěžovatel, že městský soud nepřiměřeným způsobem přihlédl k projevům jeho značné neúcty k nařízeným povinnostem a systematickému vyhýbání se plnění povinností, což dle stěžovatelova názoru neodpovídá zjištěným skutečnostem, nutno konstatovat, že městský soud vycházel v tomto ohledu ze závěrů žalované (viz zejména str. 2 až 3 a str. 5 až 9 přezkoumávaného rozhodnutí), které stěžovatel ve své žalobě nikterak nerozporoval. Městskému soudu proto nelze vytýkat, považoval-li uvedené skutečnosti za nesporné a zohlednil je při svém rozhodování. Zdejší soud považuje za potřebné navíc dodat, že předmětné závěry mají oporu ve správním spise. Odkázat lze v této souvislosti především na předcházející rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele ze dne 18. 5. 2011 a ze dne 11. 5. 2012 (č. l. 10 a 11 správního spisu), či rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění ze dne 17. 2. 2014 (č. l. 12 správního spisu), které bylo vydáno i z důvodu, že stěžovatel neplnil uložené povinnosti stanovené zvláštním opatřením za účelem vycestování. Ačkoliv bylo posledně uvedené rozhodnutí následně rozsudkem Městského soudu v Praze zrušeno, i samotný městský soud shledal skutečnost, že stěžovatel neplnil uložené povinnosti, nespornou (viz zejména str. 3 až 5 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2014, č. j. 1 A 10/2014 – 32). S ohledem na uvedené není důvodná ani předmětná námitka.

[22] Nejvyšší správní soud nepovažuje za opodstatněnou ani stěžovatelovu výtku, že městský soud nereagoval dostatečně na všechny žalobní námitky, tj. porušení základních zásad správního řízení obsažených v § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, resp. zásady přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Předmětnou žalobní námitku totiž stěžovatel uplatnil toliko v obecných rysech („[ž]*alobce je přesvědčen, že žalovaný v předchozím řízení porušil: § 2, 3 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,* [...] *§ 174a zákona o pobytu cizinců*“ – viz str. 2 žaloby). Jak konkrétně měla být citovaná ustanovení porušena, stěžovatel nespecifikoval. Implicitně lze námitku spočívající v porušení těchto ustanovení dovodit z dalších žalobních námitek souvisejících s nedostatečným posouzením otázky potenciality stěžovatelova vyhoštění, zejména s ohledem na tvrzený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Zdejší soud nicméně již výše dovodil, že městský soud se s těmito námitkami vypořádal poměrně standardním a odpovídajícím způsobem.

[23] Na základě shora popsaných úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná náhradu nákladů nepožadovala a ani ze spisu neplyne, že by jí nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[25] Nejvyšší správní soud ustanovil usnesením ze dne 24. 7. 2017, č. j. 3 Azs 196/2017 – 16, zástupcem stěžovatele JUDr. Karla Seidla, advokáta, a v takovém případě platí jeho odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona). Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovenému zástupci v řízení o kasační stížnosti odměna za dva úkony právní služby. Těmi byly: převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a písemné podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 8. 2017 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3 100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč. Nejvyšší správní soud shledal důvodným též nárok zástupce na náhradu cestovních výdajů ve výši 487,73 Kč za jízdné z místa jeho sídla do místa stěžovatelova předchozího zajištění, tzn. z K. V. do B. a zpět – celkem 92 km [§ 2 odst. 1 ve spojení s § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu a § 1 písm. b) a § 4 písm. c) vyhlášky č. 440/2016 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad; ačkoli zástupce požadoval přiznat za jízdné částku ve výši 588,80 Kč, zdejší soud dospěl při svém výpočtu podle citovaných ustanovení a na základě zástupcem předložených podkladů k částce ve výši 487,73 Kč] a náhradu za promeškaný čas ve výši 400 Kč [§ 2 odst. 1 ve spojení s § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu]. Protože ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést, tj. 21 % z částky 7 687,73 Kč, tedy o 1614,42 Kč. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce a náhrady jeho hotových výdajů proto činí 9 302,15 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 . ř. s.).

V Brně dne 8. listopadu 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu